

Kedves Testvéreim!

Lassan befejeződik húsvét nyolcada. Aki együtt él a liturgiával, érzékelheti, hogy Egyházunk nyolc napon át húsvétvasárnap lelkesedésével, örömeivel ünnepli hitünk szent titkát, Krisztus halálát és feltámadását. Hadd mondjam el, hogy minden nap misézhetem a kórházi szobámban, valamikor egy kedves nővér volt jelen, máskor egy diakónus professzor, sokszor egyedül miséztem. Nagyon mélyen megérintett az a titok, hogy a szentmisében, ha egymagam is ünneplem, mindig jelen van az egyetemes Egyház. A szentmise szövegeit nem lehet egyes szám első személyben mondani, hanem csak többes szám első személyben, ezért sosem éreztem magamat magányosnak, még ha fizikailag úgy tűnhetett is, egyedül vagyok.

A húsvétból kiérve, haladunk a mennybemenetel és a pünkösd ünnepe felé. Ezek az ünnepeink mind segíteni szeretnének, hogy bennünk is megvalósuljon Szent Pál óhaja: „*Az odafönt valókra irányuljon figyelmetek, ne a földiekre.*” (Kol 3, 2) Odafönt mi van? A szentháromságos Isten, aki a kölcsönösen egymásra irányuló szeretet három személyű egy Istene. Mint minden húsvéti időben, úgy most is, kereszténységünk alapstruktúráját ünnepeljük: létünk egyszerre horizontális és vertikális. Kísérjen minket Isten áldása, hogy soha ne fáradjunk el az odafönt valók keresésében! Ne engedjük, hogy a jelen dimenziója lehúzzon bennünket, ne fulladjunk bele a jelen feladataiba!

Imádsággal és testvéri köszöntéssel:

Bíró László püspök